

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap június 30^{án} 1839.

Megjelen: társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben kéjekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben Budapestiek évnegyedenként is válthatnak néldányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A Svédok Zeicz alatt.

(Féje.)

7.

A' chemniczi táborban minden nyugodt és csendes volt; a' katonák sátoraikban unatkoztak: — örömeztőbb járkáltak volna ide 's tova; de Torstenson szigorú fenytéket tartott, 's világos parancsa nélkül senkinek sem volt szabad a' tábor elhagyni. — A' Svédok ez által éppen olly jó hirt nyertek szász országban, mint később a' Poroszok Henrik herczeg alatt, ki hasonló okból a' „szász isten“ mellék-nevet nyeré. — A' pórok ezt legjobban szerették; mert bár a' gazdag városok reszkettek az ellennek fizetendő adózástól; — de a' pór mindenért, mit szállított, pengő pénzt kapott.

Torstenson a' csendes életet maga is megunta; tett-szomjas lelke foglalatosság után sovárگا, de Oxenstierna 's Veimari Bernhard utjában álltak terveinek. — Őt most csupán csak Zeicz püspök-város ostronlása foglalatostokdtatá, 's ettől sokat reménylett; vagy megbékülendett a' város, vagy akaratjára hajoland. Ő mindkét esetben erős állást nyerend a' Thüringiában táborozó császáriak elleni munkálkodásra, 's Zeicz bevétele által az út mind Ausztria, mind Thüringia felé tárva lön. — Négy napja volt már, hogy Holberg kapitán a' táborból elvonult; de felőle még semmi tudósítás nem érkezék. — Torstenson kedvetlenül járá-át ötödik napon a' tábor utszáit, midőn a' legtávulabbi óralláson hangos kacaj 's zajt hallott. Azonnal közelebb lépdelt. Egy tarka katona-csoport vonult feléje, közötté egy férfi, papi öltözetben lovon, mellynek zabláját katonák fogák. — Midőn ez a' vezért meglátta, köszöntve emelé-le fejéről bárson baretjét, 's a' vezér megindulva lépett a' csoporthoz.

Isten hozott vissza a' táborba, vén dragonyos! Fogadjunk, neked többé nem tetszik a' csend, 's a' vén álgyúk dörgése és fegyverek vig csörgéséhez vágysz vissza, 's most magadat ismét a' derék balekarli dragonyos sereghez kapcsolandó jöttél?

„Ezt mind megfogja hallani vezér! — felelt a' pap, leszállva lováról. — De először adjanak valami reggelit, hogy megerősödjem az ut fáradalmait után; mert a' lovaglástól már évek óta elszoktam.“

A' bor majd tetemes kancsókban szikrázva állt előttük.

„De beszélj már valahára Lobek! — szólla Torstenson, midőn vendége a' reggelit elfogyasztá, 's a' kancsóból egy hajtást tett. — Most mondd-meg, mit csináltál a' lützeni ütközet óta, midőn szemeim elől eltűntél, 's mi célból láttatod magad ismét barátodnál? Roszul foly dolgod? Lelkemre! rajtad segítettni fog! Szólj, mit kívánsz? valóban sokkal jobban örülök, téged a' holtak hittet, sátoromban viszont láthatni, hogysem minden kívánságodat ne teljesítném.“

Torstenson barátságosan nyujtá vendégének kezét, ez pedig szívesen csapott bele, és szóllt:

„No's vezér, birom ön szavát: 's nekem több nem kell. Akarja tudni, hova vezetett sorsom, midőn Gusztáv Adolfot a' lauburginak gömbje orozva találá? — Én az ütközet alatt Caja faluban valék, 's midőn a' tűz olly öldökölve terjedt, és szökevény parasztok a' jó király halála hírét meghozák, elindultam uram testét felkeresni. Még egyszer látni akartam őt, 's ekkor örömmel fogtam volna meghalni.“

A' lelkész könyvét törle, 's Torstenson szép homloka borús redőkbe vonult. — A' királynak lópatkó által marcanglott teste ismét eszébe jött, 's egykorig mindketten némán ültek.

„Tovább! — szóllt Torstenson végre, 's a' kancsó után nyult.

„Uram 's királyomat többé nem láttam — folytatá Lobek. — Midőn a' választó helyen a' holtak közt bolyongtam, sokat láttam magam előtt feküdni, halványan, 's elváltozva, kik még kevés nap előtt ajtatosan hallgatának, ha Isten tiszta tudományát szónoklám: 's némelyeket, kik az utósó tusában feküdtek, elköltözésökkor vigasztalék, és szemeiket befogám. — Ah vezér! ez szomorú idő volt! — királyomat többé nem találám-föl. — Midőn a' csatapiacszról távoztam, bús valék, 's én, a' szent evangélium hirdetője, ingatag levék, elfutottam. — Kevés bolyongás után egy szomszéd város barátságosan fogadott-be: 's midőn ott az egyik lelkész meghalt, a' polgárság engemet helyébe tön. Ott tanítok most, öreg 's ifjútól tiszteltetve és szerettetve.“

„S ha ott jól foly dolgod Lobek, csendes hivatalodban — kérdé Torstenson — miért keressz segítséget 's vigasztalást a' durva táborban?“

„Tégy jót azokkal, kik téged átkoznak, azt mondja az ur! — felelt a' pap. — Az ember hajai megszámlálvák, 's élete rövid; azért ne fáradj-el a' jó cselekedetben.“

Fölállt, 's Torstenson kezét megfogá! — a' vezér kémlődve nézett reá!

„Kegyelmet, kegyelmet esdek én tőled Lenart, 's te keresztényi kötelességből gyakorolni fogod azt!“

„És ki számára kéred azt?“ — kérdé Torstenson szelid hangon.

„Nem magamnak vezér! — folytató Lobek, és szemei magasb szikrákat szórtak — hanem az ártatlanok, betegek, csecsemők és anyáknak, kikre haragod nehézkedék: szabadítás és kegyelem Zeicz számára!“

Elgyengülve rogyott most egy tábori székre. Torstenson soká némán állt mellette; azután összetett karokkal mintegy gondolkozva a' sátorban föl 's alá járt, majd szólt:

„Haragudnom kellene reád, Lobek! hogy adott szavamat így magyarázod: de szavamat adtam. — Menj haza Lobek az aggódó városba, én megbocsátok neked, 's polgár-társaidnak!“

„Valóban, valóban Lenart? — ma nagyobb vagy munkáid közepett, mint a' legdiadalmasb csatában: 's az ur téged meg fog áldani, és dolgozod mindig jó leszen.“

Torstenson nem látszék a' lelkész szavaira hallgatni, töben elébe állott.

„Lobek! úgy hiszem, napi munkámnak nem soká vége lesz. Oxenstierna nem szenved maga mellett másodikat, 's óráim nem sokára ütni fog. De mint Isten akarja!“

„Ne adj ma illy borús gondolatoknak helyet vezér — szólt a' predikátor. — Végy inkább részt az ezerek örömében, kik reád áldást és szerencsét esdenek. Jer velem városomba. Vendégszeretőleg nyílnak-meg a' kapuk, 's te mint tisztelet királya fogsz belépni. — Kövess engem Lenart!“

„Istenemre Lobek, nagy hatalmat gyakorolsz rajtam — válaszolt Torstenson! — Én követlek.“

Az est lassan elkövetkezék, 's a' csillagok nyájasan pislogtak a' tábornak csendes utszáira. — A' dobok a' vezér parancsára peregni kezdenek, 's a' csatászok a' sátora előtti téres helyre gyűltek. Lobek a' vezér karján lépdelt a' körbe; a' kipróbált fegyvertársak sebhelyes arczai üdvözlék a' jól ismert lelkészt; 's midőn a' körben ismét csendlön, Lobek utójára tartott isteni tiszteletet köztük, mint gyakran sok véres csata után; 's midőn bevégezték, erősen kezdődék reá az ének: „Isten az én erős váram“ — 's a' t.

8.

Zeiczban az ó piacon vig néptömeg tolongott. — A' svéd katonák izmos alakján, kiknek paizs fegyvere a' reggeli naptól aranyként csillámlék, kandin nyugodtak a' szép leányszemek. A' tanács, elől a' polgármester, fekete inneplő ruhákban várta a' megengesztelődött svéd vezért. Az ellenséges ostrom-szerek a' falak mellől elszedettek, 's a' kapuknál egy katona sem őrködék. — Hol kevés nap előtt az ellenség fegyverei fenyegetődtek, ott most korszorúk függének, 's mindenütt öröm uralkodott.

Kapitánjai kíséretében, jobbán Lobek hitszónok, balján a' szép kék, arannyal himzett, svéd kapitán ruhába öltözött Holberg urfival, tartá Torstenson bemenetelét; 's midőn őt a' tanács üdvözlé, 's a' leánykák füzéreket nyújtottak, szemeit nyájasan nyugtatva egy szüzön, az ifjútól kérdé: „ki azon leány Albert, 's az ifjú, ki olly gondosan áll mellette?”

„Az hugom, Margit — viszonzá Albert! — 's az ifjú, mátkája, Gaebelin kötélverő, ki e' napokban sógorommá lesz.”

„No Istenemre! — szólott Torstenson, magát az elpirult leányka előtt meghajtva — önök menyekzőjének majd frigyrontójává lettem: — azért engedje-meg szép gyermek, hogy a' hibát helyre hozhassam, 's a' szent foglalatosságnál vőfél lehessenek.”

„Szaván fogom önt, méltóságos ur!” — szólott a' kötélverő.

A' város minden kigondolható öröm-nyilvánítások közt fogadá szabadtóját, 's hogy minden tartozástól mentté legyen, a' polgárság a' svéd vezérnek tizezer garast fizetett, mit ez az öröm-zajgó sereg közt osztatott-szét, maga pedig 's kapitánjai közül többen sz. István templomának drága edényeket ajándékoztak, mellyek még részint a' templom kincstárában most is őriztetnek.

Igy hát mindenütt öröm volt, 's a' vig napot a' tanács-teremben lakoma követé.

Midőn Albert Torstensonnal bejött, a' vendi-utsza 's lóvásár-piacz szegletén hasztalan jártatá körül szemeit viritó polgártársnőin; mert a' kit keresett, nem lelé. Mondák, hogy a' syndicust nehéz kór szállá-meg, leányának őt ápolni kell, 's az innepélynél azért nem jelenhetett-meg. De ez nem így volt. — Johanna kicsiny kamarájában szárítgatá könyeit, ha Albert 's a' kócsagra gondolt; de atyja parancsolá, hogy maradjon honn, 's drágaság és ékszereit rakja össze, mert titkon a' császáriakhoz akar vonulni, a' polgárokat a' Svédekkel tartásokért föladandó.

Az áru-házból a' társaság vig dala hangzék, midőn Albert az utszán búsan átment. Szülötte helyének megszabadításán gerjedt öröme nem győzhető-le a' vágyat, kedvesét láthatni. — Elvonult te-

hát az innep zajából, 's most czél és irány nélkül bolyongott az utszákon, úgy, hogy némelly svéd katona, ki elégülten hagyá-el a' dős szobát, bámulva nézett kapitánjára, 's fejét csavará ennek éji kóborlásán; mi őt végre a' nélkül, hogy tudná, a' fördő-ház - kapun vivé-ki. — Csak itt, midőn a' nagy nyárfa-sétányra ért, lön szive szabadabb. — Minden fa, mező, kert, ezer édes gondolatot csalt vissza emlékébe. — Hányszor játszott ő itt kis korában kortársaival, gyepű 's árkokon, keresztül lepkéket üző, vagy tavasszal sárga kankalint, ibolyát, a' réteket tarka szőnyeggel borítót, tépő.

Albert bágyadtan támaszkodék egy fához, 's a' régi kedves képeket még egyszer vissza hívá keblébe. — A' ligethidről egyszerre hangos jajszó hallatszék. Ennek közepén, hol a' kőfeszület állt, ember-csoport volt össze gyűlve. Midőn közelebb lépett, a' syndicust halálos hörgések közt földön fekvé pillantá-meg. Rubáit vér fődé, 's Johanna halványan nyugvék mellette, fejét egy vas ládához támasztva; — mellettek egy erősen megterhelt ló állt.

A' syndicus meglelé tetteinek jutalmát. — Midőn ez Johannával észrevétlen a' liget-hidhoz ért, lova a' feszülettől, minek árnyékát a' hold óriás alakban veté a' hidra, megbokrosodék. — A' kantárt elveszté, a' ló ágaskodott, 's őt leveté. — A' nehéz vasláda, mellyben a' város kamrai elrablandó kincstárát tevé, reá esék. — Johanna hallván atyja bukását, segítségért kiáltva lováról le akart ugrani: de ő is lebukott, 's fejét a' vas láda kemény szeglete szétzúzta, 's lova gyorsan futott-el fejük felett.

Albert Johannához rohant. — A' nő, halál bágyadt pilláit utójára fölemelé, 's midőn Albertet megismeré, halvány arczára vidám mosoly vonult. — Ekkor görcsösen vonaglék, 's nevét kiáltá. Ez volt utósó szava. — Albert egy holtat tartott karjai között.

9.

Kevés nap mulva szent István kis templomában egy szerencsés pár állott oltár előtt. — Torstenson megtartá szavát, 's Margit vőféle lett, ki most Gaebelein mesterrel örökre összekötteték. — A' polgármester innepi ruhájában ült a' tanács-kápolnában, 's nyájasan néze leánya 's halvány fijára, ki az oltár egyik oszlopához támaszkodva, bánatos örömmel tekintett hugára. — De midőn Lobek hitszónok az áldás szavait mondá, a' szentegyházat elhagyá.

Még e' napon Torstensonnal a' svéd táborba sietett. — A' vezértől ajánlott szolgálatbeli elbocsátást nem fogadta-el, 's hasztalan kérék övéi, hogy maradjon honában, 's ott haljon-meg, hol született. — Ő honában a' világon legkedvesbjét veszté el, tehát ettől

örökre bucsút vön. — Torstensont Krisztina királyné nem sokára svéd országba hívá, 's grófi rangra emelé. — De Albert pártfogójának e' megkülönböztetését nem éré-meg. — Őt kevés hónap előtt, egy a' császáriakkal vívott ütközetben, a' rég ohajtott gömb megtalálta.

KÜLÖNFÉLE.

Napoleon nőkérése. — Raikes Tamás „City of the czar“ című munkájában beszéli, hogy Napoleon Jozefínától elváltá után, trónja megerősítésére törvényszerű uralkodó házassági összerokonulást tartván szükségesnek, egy orosz nagyhgnő 's ausztriai főhgnő közt, kik nem vonakodtak keze elfogadásától, habozott. Gondolatai előbb az orosz nagyhgnőre valának irányozva. Parancsot kapott tehát Caulaincourt, kémlené-ki a' császári család gondolkozását Katalin Paulowna nagyhgnő, Sándor császár testvéréveli házasság felől. Az egyetlen személy, kitől akadályokat vártak, az anyacsászárnő vala. Ez okból tanácsosnak látszék néhány határozatlan czélzás által — melyek eléggé világosak voltak, hogy alkalmat adjanak véleménye nyilvánítására, egyszersmind eléggé rejtélyesek, hogy tagadó válasz esetében meg ne sértessék a' császári kérőnek büszkesége vagy hiúsága — kifürkészni nézeteit. A' francia követ, kire e' csiklandós ügy bizaték, következő elmés utat választá. Az anyacsászárnévali első összejöttekor az általános tárgyakból lassan, mintegy történetből álmokra vezeté a' beszédet. A' császárné, ki egykissé tulhívó vala, felfogá a' tárgyat; Caulaincourt, mintán leköté figyelmét, engedelmet kért elbeszélhetni mult éji nevezetes álmát. A' császárné bele egyezett. Caulaincourt, hogy eljárjon titkos megbízatásában, elbeszélé, miszerint álmodá, hogy Napoleontól parancsot vön Katalin Paulowna nagyhgnő kezének megkérésére; beszéde közt óvakodott hízlgő észrevételeket tenni a' hgnő felől, 's némán várá a' választ. Olly hangon, melly egyszerre meghiúsítá minden reményét, nyugottan válaszolt a' császárné: „Monsieur l' ambassadeur, vous savez bien, que tout songe est un mensonge“. — A' várakozásában megcsalatott követ szomorúan tért lakába, hogy hírnököi küldjön Parisba a' lealacsonyító válaszzsal. Napoleon Maria Luiza főhgnőhez fordult, 's nála kedvezőbb fogadtatást lelt.

LIGETFI ANDOR.

Kicsin köztársaság. Utazási rajzokban, statistikai 's földleirási művekben nem egy-zer említettett már San Marino, mint Európának legkisebb köztársasága: de ez állítás hibás volt; mert e' világrésznek van a' fennebb említetttnél egy sokkal kisebb köztársasága is, mellyről eddigelé még egy statistikai vagy földleirási munkában sem tettek említést. Ez a' gousti tanya (hameau de Goust), melly közel Larun, francia faluhoz, francia és spanyol ország között azon hegyláncz ormán terül-el, mellynek középpontján 600 ölnyi mélyben, az „eaux-chaudes“ nevű gyógyforrások fakadnak-fel. E' tanyát, melly századoktól óta 12 házból áll, hova sziklába vágott fārasztó ut vezet, tízenkét család lakja, mellyek mindegyikének kis kertje, földje és rétje van. Ez ég és föld között lebegő oisison mintegy 50 személy él, kik a' vének tanácsa által kormányoztattnak. E' tanács minden ügyet törvénypótló öntapasztalása után szokott elintézni. Ámbár nincs lelkészök, a' vallásnak még is minden ágazatát tudják, és míg az idő engedi, minden vasárnapon lerándulnak isteni tiszteletre a' laruni katkolikus szentegyházba. Minthogy pedig az

egész község egymással rokonságban van, minden ifjú midőn nősülhetési kora ér, Ossun, spanyol faluba vándorol: ott magának jegyest választ, megkéri, 's ha megnyerte, élete párjával csendes, világtól elszigetelt fészkebe vonul. A' felserdült gousti leányok ugyan illy módon vitetnek Ossunba. Ha a' tanyabeliek közül valakijobb életre szenderül, eltemetésénél a' hely sajátoságos fekvése miatt olly módot használnak, melynek párját hiába keresnők az egész kereszténységben. Minthogy t. i. a' hegynek legmagasabb része függőleges meredekségben kövér róna legelőre könyököl, mely a' laruni temetőre nyulik, a' halott jól elzárt koporsóban egy darabon a' hegy csupjáról lebocsáttatván ön terhétől alárántatik. A' szelid völgylakosok magukra vállalják felebarátjok eltakarítását, a' helybeli lelkész pedig megáldja a' testet, mely szertartásra egész gousti község megszokott jelenni. A' mértékletes élet; egészséges levegő, 's a' lakosok békes kedélyének tulajdoníthatni, hogy ez emberek az orvosi segély hiányát soha sem érzik; közöttök 100 évet meghaladott agastyánokat nem ritkaság találni. Legcsudálatosb ez emberek életében azon körülmény, hogy ámbár függetlenek, a' franczia fejedelmet még is uroknak ismerik. E' jobbágyi érzelemnek oka azonban a' laruni vallás-segély és ama védelem lehet, melyet fürdés idején terményeiknek eladása alkalmával tartálnak.

Algiri jelenet. Következő esemény, melyet egy tolmács beszélt-el 's mely az Arabok szokásairól némi fogalmat ad, Kara-Mustapha táborától alig egy mértföldnyire történt. — Esti 6 órakor egy viskó nemű épületben ülven, mely kávéházul szolgál, egy hosszú fehér szakálú 's görbedt testű Be-duint láttam sietve belépni, ki élénk, jelentő mozgalmak között honfijának jelet adván, azt magával hívta. Nehány percz múlva a' parancsnokhoz hivatattam, kinél a' két Arabot heves beszéd közben találtam. Alig pillanta-meg a' korosabb, felém lépve kiáltá: ,segélj, vöm megölte leányomat!' A' parancsnok rendelése következményében, hogy az Arabot kövessem, egy altisztet 's hat legényt vevén magamhoz, a' tett helyére mentem, a' gyilkost zár alá viendő: az minden ellenszegülés nélkül elfogni 's megkötni engedé magát. Hangozan nyögdelő némberek közepette egy alig 17 évű, mondhatlan szép arabnő fetrengett kinos rángatások között a' földön, 's fájdalomtól mentt percezeiben igézőleg függeszté ránk csuda-bájú szemeit. Az őt környezett hölgyek, sebei bekötése helyett, énekeltek, magukat hajtogaták, hajaikat tépdelék 's a' következőket kiáltozák: „O Halima (jótevőné)! o kedves leányunk! te meghalsz: lelked még ajkaidon lebeg ugyan, de majdan eltűnend, 's rokonidat a' kétségbeesés pusztá kövén hagyod ülni. Hozzád könyörgünk, hívök istene, halld-meg fohászuk, 's büntesd-meg a' gyilkost!., — E' sirámok közt megszagatták körmeikkel arcaikat; mert az Arabok hitsorsosuk szerencsétlensége feletti részvétöket sirás, ostorzás és arcaiknak felkörmölése által tartoznak megbizonyítani. E' jelenet éppen olly vad volt, mint érzékeny. Mig egy fájdalmakkal küzdő szép hölgy jajai a' tigrist is szánat-könyűire fakasztották volna: mellé települt társnéi az arab gyásznak minden jelét egész bőségben fejték-ki. A' sebet megvizsgált sebész azonban megnyugtató sziveinket. A' boldogtalannak fejét találá egy yataganvágás, melyet tömött haja azonban tetemesen meggyöngített: a' többi seb minden fontosság nélküli volt, melyeket, miután a' siránczó hölgyeket hallgatásra birtuk, a' sebész gondosan beköte. Halima a' kunyhóba vitetett, mely a' legnagyobb inségnek bélyegét viselé. E' houri haremje egy nyomorult kamrából állott, melynek egye-

düli butorzata ócska szalmazsákból állott; a' sebek kötésére nem kaptunk egyebet darab durva vászonnál; takaróul apja burnusz-át használá, 's feje nyalábka szalmán nyugodott. Apja két tojással kínált-meg, melyet el nem fogadánk. — „Allah! — kiálta az öreg — tekints-le, és lásd: ez embereket hitteleneknek tartják, 's mi igaz hitűek semmit sem teszünk ingyen!“ — Más nap a' sebész újra bekötö a' sebeket; harmad napra már fölkelte Halima, 's mezetlen vállaira apja burnusz-át bori-ván, így szólla hozzám: „Megsebesítem el volt végezve az egekben. Férjem igaztalanul vert-meg két okból. Anyám vigyázatlanságból darab fát vetett szomszédunk, egy Marabu, ajtaja elébe; férjem ezt készakartos megsértésnek vette. Másodszor; férjem azon pénzt kívánta tőlem, melyet a' tyukok és tojásokért kaptam: pedig; mint magad is tudod, nálunk Araboknál a' tyukok 's tojások árából ruházkodik az asszony, ha más forrásan nincs mezetlensége elfödésére. Esküszöm Mohammed és Issa istenére! esküszöm profétátokra; valót szóllok. Most már kivallom hogy férjem napról napra gonoszabb lesz: 's én a' proféta törvényei szerint elválást fogok kívánni. A' megsebesítés már magában elég ok kíváratom támogatására. Halima nem fogja többé nyughelyét megosztani férjével.“ — Halima apja, egy kinessovár öreg, félre vonva fülembé sugá, hogy jobb volna, ha a' dolgot tartományuk régi szokásaként igazítanók-el: — „mert ugymond — a franczia hatóságok nem flettetnek a' vétessel vérbért; hazájok szokásaként pedig lányom megsebesítéseért egy egész nyáj vásárlására elégséges pénzt zsarolhatok vőmtől“

EMLEKMONDÁS.

Remény és álm.

Midőn a' boldogság
Tőlünk elenyészett,
Két barátot hagyott
Velünk a' természet.

Egyik a' reménység
A' másik az álm,
Nyugtomat közöttök
Mindig feltalálom.

KAZINCZY után H. D.

Gyanú. — Sok függ attól, minő utat talál a' szívbe az első gyanú fel-emelkedése; ha azt vértézetten leli, 's lepattan róla, akkor a' bizodalom inkább edződik, mint gyengül: de tiszta főknék szerencsétlenségük, hogy a' dolognak kétségtelen szembetűnősége szülhet én csak az ítéletet, 's ott a' gyanú csak okokon alapulhatván, mély gyökeret ver; 's bár miként töreked-jünk azt kiirtani, mindannyiszor felemelkedik agyunkban.

B. JÓSIKA. M. (Csehek I. k.)

A' szerencse egy mosolygó tünde lény. Arany szárnyakon leng az utána sovárgó szívek milliója fölött; kérkedve ragyotatja tömérdek javait, de azoknak ajándéku kiosztását a' vak esetre bizza. YOUNG után M. N.

Idő. Szent zálogként van bizva ránk az idő, e' néhány perez az örök lét végetlen napjából, melyet, bár nem tudjuk mikor, számadással kell vissza-adnunk dicső zálogosítójának.

HÁBOR E — röl.

Előbbi rejtvény: ALKONY.

Kérelem. Vége lévén a' jelen évi első felesztendőnek, tisztelettel kérttetnek e' folyóirat pártfogói, kik a' jövő fél évi lapoknak megrendelésével elkéstek, hogy azok iránt minél előbb meitőzassanak szándékjokat kijelenteni.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon alul, a' Duna partján. 114. sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.